

umoralisk udenlandsk indflydelse” - kunne jeg ikke andet end straks falde for dem og blande mig med dem. Jeg besluttede at min opgave ikke var at skabe mere Vesteuropæisk had mod denne østeuropæiske homofobi, men gennem mine billeder at skabe forståelse og empati for deres lidelsesmønstre, som i så høj grad var præget af deres egen mangeårige undertrykkelse og isolation. Som næsten eneste mand nød jeg hengivenheden fra Amnestys søde piger, som selv aldrig turde komme i nærheden af deres ”farlige” modstandere. Først da de så mine billeder gik det op for dem at de havde malet sig selv op bag frygtens intolerante barrikader og de takkede mig for at have hjulpet dem til at se mennesket bag ”hadet.” Så de har allerede inviteret mig med på næste års ”Pickvick with the Devil” i Østeuropa – eller som jeg ser det – en afslappende ferietur med dejlige piger til eksotiske byer, restauranter, bøssebarer mm.

Sommeren tilbragte Vibeke og jeg i sommerhuset – den første uge med Christina Voigt på besøg med sine forældre fra det østlige Tyskland, hvorfor vi fik mange sjove beretninger om livet før murens fald over deres medbragte østtyske pølser på grillen.

Ellers knoklede jeg løs med at lave den digitale udgave af mine lysbilledshows – foreløbig på dansk, norsk og engelsk – nu hvor jeg her efter flere års stress endelig havde fået lidt arbejdsro. Da jeg efter sommerferien startede mine nye digitale shows, følte jeg mig som en befriet mand. I 26.000 timer har jeg siddet indespærret i mørke lokaler under mit 4 timer lange show for at skifte lysbilledbakter hvert femte minut og slæbte rundt på et ton udstyr. Nu kan jeg – til arrangøren Hanne Ellegårds forbavelse – ankomme cyklende til min bi-årlige forestilling på Frøbelseminariet med min bærbare og en videoprojektor over skulderen. Eller flyve til konferencer på en dag i USA og vende hjem den næste uden at bruge en uge i New York på først at læsse udstyr, reparere biler osv. Det lykkedes mig at finde et par billige japanske projektorer til kun 26.000 kr stk næsten lige så lysstærke som dem jeg havde troet jeg skulle bruge til 65.000 kr stk. LO og LB-fonden havde støttet mig med 50.000 hver.

I sommerferien blev vi mere og mere ængstelige for vore børn. Lalou var taget til Japan og i flere uger hørte vi intet fra hende skønt en sommerhusnabo kunne fortælle at hun havde set spor af hende på Facebook. Lalou havde i sin travlhed ikke haft tid til at finde en net-cafe og kunne ikke bruge sin mobil i dette højteknologiske (men i øvrigt trygge) land, sagde hun senere. Værre var det intet at høre fra Daniel. Hvert øjeblik han har fri fra universitetet blaffer han ud for at udforske nye steder i verden. I vinterferien blaffede han af sted for at se Armenien, men var kommet til at fryse i sine sandaler i Tyrkiet og lå med forkølelse, hvorfor jeg på en sms foreslog ham at tage til Damaskus og få lidt varme hos vore venner, Sherin Khankans forældre. Det lød fornuftigt at tage sydpå, men det er imod hans stolthed og for letkøbt at bo hos hans fars venner, så den næste sms jeg fik fra ham lød: ”Hej far, er sandelig kommet ind i varmen, for jeg bor nu hos Hizbollah-bevægelsen i Libanons bjerge. Og de er bindegale og har bomber og maskingeværer over det hele og sælge narko. I går blev en hel del mennesker dræbt af en bombe her i nærheden...osv.” Som følge af vores lange nervøse uvished, der derefter fulgte, har jeg gemt hans sms. Det lykkedes ham at nå hjem lige da universitetet startede igen, men han fortalte rystet Vibeke at han faktisk selv havde været bange denne gang. Men nu ville han i sommervarmen gøre et nyt forsøg på at nå Armenien og havde taget en amerikansk kæreste, Naomi, med på blaffeturen gennem Europa og Tyrkiet. Fra Armenien sendte han nogle sjove billeder hjem af de lastbiler, de havde blaffet med, og bagefter fået lov til at dekorere smukt med graffiti, der er ukendt på de kanter. Da han

til Afrika i forvisning om tilsvarende succes i USA. Men der skulle være en ide med succesen i USA, så vi oprettede vores teater i ghettoen for at få de hvide til at blande sig med ghettoens beboere. Resultatet var at der sjældent kom mere end 5-10 mennesker hver aften – mest udlændinge som ikke anede hvor den lokale ghetto lå. Den samme racisme mødte os nu, da vi lagde udstillingen i Århus’ ghetto og fik nøjagtig samme antal besøgende hver dag. Dog var mine daglige workshops for lokale ghettoskoler en succes og nok det hele værd, men selv til mine premiereforestillinger på det nye lysbilledshows kom der kun 30 mens der inde i Århus altid kommer flere hundrede til mine shows. Derimod fik jeg mig en masse nye venner i Gellerup blandt indvandrerne og dejlige nye overnatningssteder hos dem i denne på overfladen så trøstesløse ghetto, men hvor folk bor i herlige store lejligheder hvor jeg – modsat hos venner inde i Århus – let kan finde parkering lige udenfor vinduerne.

I oktober var jeg med til at danne tænketanken CEVEA som et uhyre tiltrængt modstykke til CEPOS. Jeg kom på The Advisory Board og er tilknyttet som underviser, men foreløbig har jeg holdt flere foredrag for CEPOS. Jeg har det da også altid bedst blandt modstandere ved at tale Roma midt imod. De, som tænker som en selv, kan være uudholdeligt fodformede. Åbningshøjtideligheden i det nye Skuespilhus var dog forfriskende med de mange unge blandet med gamle garvede politikere som Lykkesoft. Med hele dereguleringens og neokonservatismens sammenbrud og Obamas valg på det sidste burde vi kunne få vind i sejlene i mange år fremover. Desværre har mange tabt store pengesummer på det sidste pga. højrefløjens dereguleringer gennem de senere år. Jeg selv var en af dem, da Nørhavens Bogtrykkeri i sommers gik konkurs og jeg umiddelbart mistede en kvart million, men på langt sigt måske et par millioner, som disse bøger ville have indbragt mig ved salg i min alderdom. Sagen var at jeg 4 gange havde fået genoptrykt 15.000 eksemplarer af min bog til salg i USA og hver gang med nød og næppe uden banklån betalt Nørhaven den halve million, det kostede. Da dollaren var lav og amerikanske studenter ikke kan betale mere end 15-20 \$ for en bog løb hele mit bogcirkus kun rundt derovre ved at betale Nørhaven med mine foredragsindtægter. Helt galt var det i 80’erne da jeg lod de sorte kriminelle og hjemløse i ghettoerne sælge mine bøger og de ofte blev myrdede og fængslede inden de fik afregnet med mig. Da jeg kun havde plads til 7.500 bøger ad gangen i mit opmagasineringssted, lod Per Nørhaven efter aftale efter hver trykning den anden halvdel på 7.500 forudbetalte bøger ligge i fabrikken som papir, så jeg ikke skulle betale straks for indbindingen. Jeg husker hvordan jeg ærgrede mig over at terroristerne, som i 1993 sprang WTC i luften og havde blandet deres nitratbombe i rummet ved siden af mit, ikke ved et uheld kom til at sprænge mine bøger i luften, så stedets forsikring kunne dække bøgerne på det tidspunkt, hvor jeg ønskede at nedtrappe og stresse af fra mine mange shows. Under Per Nørhavens mange udvidelser i Polen og Norge kom hans medarbejdere så ved en fejl til at smide alle mine 7.500 bøger ud. Per havde for længst undskyldt og tilbudt kvit og frit at genoptrykke dem. I mellemtiden opstod så ønsket hos mig om at opdatere og omskrive bogen med de mange nye tanker, jeg har gjort mig under racismearbejdet i skolerne, men jeg fik aldrig tid til det. Og pludselig i sommer læste jeg i avisen at Nørhaven var gået konkurs og at det dermed var for sent. Efter et show i Hjørring dumpede jeg uanmeldt ind på fabrikken og hos ham selv på herregården ved Viborg. Dels for at trøste ham efter vores mangeårige venskab og dels for at redde filmene til mine bøger. Da han så mig komme kørende ind på gårdspladsen kom han straks løbende ud,